

BOSBOUWZADEN

(ZOWEL NAALD- ALS LOOFHOUT)

Men zegt wel eens „Regeren is vooruitzien”. Zeker is dit toepasselijk voor onze bosbouw. Om dan maar bij het begin aan te vangen: Uw „zaaiplannen”. Het zeer vroegtijdig kenbaar maken van Uw zaaiplannen bij Uw zaadleverancier, is niet alleen gewenst, maar zelfs noodzakelijk! De juiste tijd van opgave van Uw zaad-behoefte voor het komende seizoen, is einde juli, de maand augustus, uiterlijk vóór 15 september. Dit voorkomt teleurstellingen. Een bezwaar van vroegtijdig bestellen is, dat we dikwijls de juiste prijzen nog niet weten, maar een begrotingsprijs is gewoonlijk wel te stellen als voorlopige maatstaf. Uw aanvraag kan geheel vrijblijvend worden opgegeven en zodra de prijzen bekend zijn, omgezet in een definitieve bestelling.

Gestreefd wordt naar het verzamelen van goed inlands-zaad, is dit door misoogt niet mogelijk, dan wordt zaad geïmporteerd uit gebieden, die klimatologisch zoveel mogelijk overeenstemmen met de omstandigheden in ons eigen land. Zo U weet, staan vrijwel alle, meest gebruikelijke, zaadsoorten onder controle van de „W.H.G.” en „N.A.K.B.”

Belangrijk zijn:

Groene douglas
Groveden
Oostenrijkse den
Corsicaanse den
Japanse lariks
Fijnspar

Voorts:

Tsuga heterophylla
Thuja plicata
Abies grandis
Abies procera
Abies concolor (nobills)
Abies Nordmanniana
Chamaecyparis Lawsoniana
Larix decidua var. Sudetica
Picea Omorika
Picea orientalis
Picea pungens (en glauca)
Picea Sitchensis
Picea Sembra

Pinus contorta
Pinus excelsa
Pinus Mugho Turra
var. Mughus
Pinus Mugho Turra
var. pumilio
Pinus Mugho Turra
var. rostrata
Pinus strobus
Pinus rigida
Sequoiadendron
gigantea
Sequoia sempervirens
Taxodium distichum
Taxus baccata
Thuja occidentalis
Thuja orientalis
etc. etc.

Loofhoutsoorten:

Acer campestre
Acer platanoides
Acer pseudoplatanus

Alnus glutinosa
Alnus incana
Betula pendula
Carpinus betulus
Castanea sativa
Corylus avellana
Cytisus scoparium
Cornus Mas
Cornus sanguinea
Fragus sylvatica
Fraxinus excelsior
Hippophae rhamnoides
Mahonia aquifolium
Prunus Padus
Prunus serotina
Prunus spinosa
Quercus borealis
Quercus robur
Quercus cerris
Rhamnus cathartica
Rhamnus frangula
Robinia pseudoacc.
etc. etc.

BOOMZAADHANDEL EN ZAADEEST

A. M. E. OVERDIJKINK

Apeldoornsestraat 54

VOORTHUIZEN

Telef. 03429-457

Op initiatief van de
ALGEMENE VERENIGING INLANDS HOUT
is de

Stichting Erkende Inlandse Houthandel
tot stand gekomen

*De erkenning van inlandse houthandelaren
is nu een feit geworden*

Gezien de waarborgen, welke deze erkenning inhoudt,
zal iedere houtproducent bij voorkeur zijn hout verkopen
aan erkende Inlandse Houthandelaren

De lijst van erkende inlandse houthandelaren wordt op verzoek door
het secretariaat van de Stichting Erkende Inlandse Houthandel, Jan
Luykenstraat 90, Amsterdam-Z., toegezonden.

HEREN KERSTBOOMKWEKERS!

Leverbaar: Kerstparretjes, *Picea excelsa*, 2-jar. zaail. 10/25, 3-jar. zaail.
15/30, 3-jar. verpl. 15/35, 20/40, 4-jar. verpl. 30/60, 40/70. Grote
voorraad, fris gerooid, prima kwaliteit, billijke prijzen. Komt zien.

FIRMA W. FAASSEN-PEETERS

Kwekerijen, BAARLO bij Venlo - Telef. 0 4707-220.

BOOMKWEKERIJEN

SPECIAAL
◆ DENNENCULTUREN BOSPLANTSOENEN

A. W. STABEL - BEST

TELEFOON K 4998 - 261

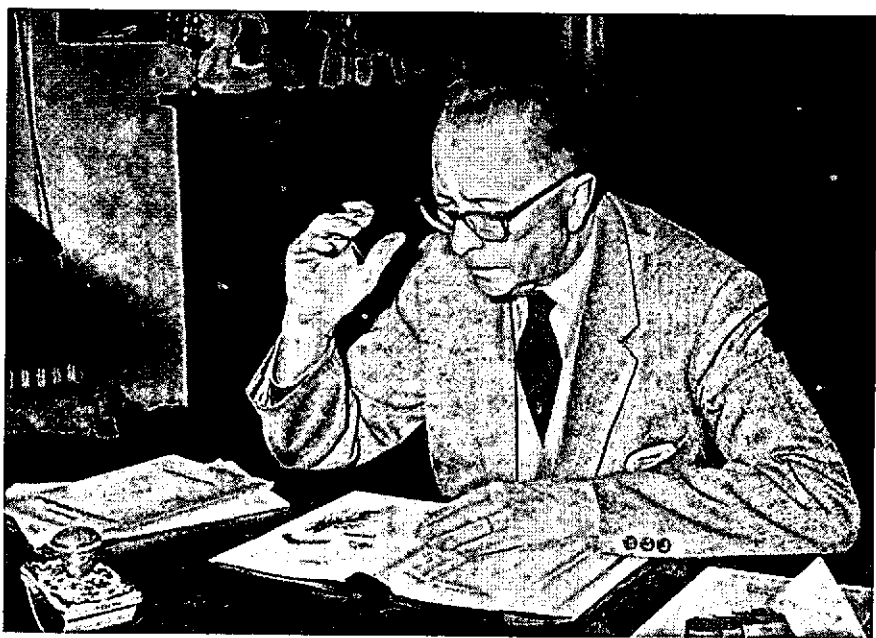
Vogelbescherming is biologische bestrijding van schadelijke insecten.
Daarom

„WAVEKA” NESTKASTEN

Reeds jaren met succes gebruikt in ons Nat. Park „De Hoge Veluwe”.
Vraagt folder. — G. v. Waversveld - Dr. Hermansstr. 11 - Driebergen
Telefoon 03438—3063. — Alleenverkoop voor Nederland.

H. van Vloten

Bij zijn aftreden als directeur van het Bosbouwproefstation

De ambtenaar in Nederland weet dat hij bij het bereiken van de 65-jarige leeftijd zijn ambtelijke werkring moet verlaten. Al van tevoren dient hij zich daarop voor te bereiden, maar toch, als het ogenblik van afscheid eenmaal is gekomen, voltrekt zich al spoedig een grote verandering in het wezen van de pas-gepensioneerde. Ook voor vrienden en medewerkers kan deze verandering een grote betekenis hebben. Velen van hen voelen zich gedrongen ook iets te doen of iets te zeggen tot de scheidende functionaris. Zo is het nu het geval ten opzichte van onze vriend en medewerker van Vloten. Tengevolge van zijn reis naar de Verenigde Staten van Amerika, waar hij als hoofd van de officiële Nederlandse delegatie van het 5e Wereld Bosbouw Congres in de maanden augustus en september vertoefde, heeft hij eigenlijk wel een beetje met „stille trom” het ambtelijk leven verlaten. Ik stel het daarom bijzonder op prijs hier thans het een en ander te vermelden van zijn levensloop en het vele dat hij voor de Nederlandse bosbouw, in al zijn facetten, heeft gedaan.

Hoe kwam van Vloten er eigenlijk toe zijn leven te gaan wijden aan de bosbouw, gewend als hij in zijn jeugd was aan mijnen, ijzer en staal. Zijn vader was immers al jong als technicus naar Duitsland gegaan en bekleedde daar spoedig en jarenlang een leidende functie in het Ruhr-industriegebied; deze algemeen in het vak gewaardeerde Nederlander diende ook in ons land met zijn bijzondere deskundigheid onze hoogovenindustrie in de kinderjaren als adviseur en commissaris. Of waren het juist die mijnen en dat ijzer en staal, die leidden tot andere behoeften en aspiraties? Ja, zo was het waarschijnlijk wel. Men heeft nu eenmaal wel eens een tegenhanger in het leven nodig. De vader had al een hang naar de natuur naast al die techniek. Hij kocht grond nabij Nunspeet en legde in zijn vrije tijd aldaar bossen aan; na het beëindigen van zijn rusteloos werken in de industrie trok hij zich in 1917 op zijn bezitting terug. Zijn zoon, aangetrokken tot deze hobby van zijn vader en gecharmeerd van de mooie rijke bossen rondom het Ruhrgebied, vatte, na zijn duitse vooropleiding tot en met het gymnasium, de studie in de bosbouw op aan de „Hoogere Rijks Land-, Tuin- en Boschbouwschool” te Wageningen. Na vervulling van zijn dienstplicht in 1916, behaalde hij aan de „Landbouwhogeschool” eind 1921 zijn ingenieursdiploma.

Nazaat van een bekend Utrechts geslacht, dat men toen noemde de schrijvende-predikanten van de 18de en 19de eeuw, culminerend in de persoon van de strijdvaardige grootvader, hoogleraar aan het Deventer atheneum, Johannes van Vloten, bekend hervormer en volksofvoeder van de tweede helft van de vorige eeuw, had de kleinzoon een uitgesproken wetenschappelijke inslag. Maar daarnaast de praktische aanpak van zijn vader als erfdeel en diens liefde voor de natuur en de boscultuur nog intensiever belevend, werd hij in onze kringen een geziene figuur, die de praktijk op wetenschappelijke grondslag voortreffelijk wist te stimuleren. De wetenschap, als basis voor de praktijk, had dus vooral zijn belangstelling en we zien hem dan spoedig als medewerker verbonden aan het jonge Rijksbosbouwproefstation, waar hij bleef tot 1927. Drang naar specialisatie, met bijzondere voorliefde voor het gezonde bos, dreef hem in het wetenschappelijke werk aan het Instituut voor Mycologie van prof. H. M. Quanjer, waar hij tot 1 juli 1946 als phytopatholoog aan was verbonden. Kort voor die tijd — eind 1945 — kwam het vererende verzoek van de voorzitter van de Landbouw-afdeling T.N.O. om de oprichting van het huidige Bosbouwproefstation voor te bereiden.

Dat nu was juist iets voor hem. Hij liet de bos-zwammen in zekere zin in de steek, ofschoon hij de liefde, de kennis en de leiding in deze materie behield. Hij slaagde er in om beslag te leggen op de mooiste gelegen villa van Wageningen voor het stichten van het Bosbouwproefstation, hetgeen een feit werd op 25 september 1947 en waarvan hij reeds sedert 1 juni 1946 de eerste directeur was. Bij het tienjarig bestaan heb ik hierover geschreven; N.B.T. 29 (12) 1957 (293—303). In zijn zwanenzang over het proefstation, in T.N.O. Nieuws 15 (3) 1960 (117—121) haalt hij daaruit aan: „Het stemt ons bosbouwers tot voldoening en vreugde te constateren, dat ons Bosbouwproefstation nu, na tien jaren gestaag werken, voldoende ruggegraat heeft verkregen om, naar wij hopen en vertrouwen, de moeilijkheden der tijden te doorstaan en doeltreffend werk te blijven verrichten voor onze Nederlandse bosbouw.” En zo is het natuurlijk ook nu nog, slechts drie jaren later. Ik had er echter niet bij geschre-

ven, dat dit resultaat niet door elke leider zou zijn bereikt; er was een van Vloten voor nodig om het zo ver te brengen. Nu hebben we dankzij hem een proefstation dat de grootste waardering vanuit de praktijk heeft verworven.

Natuurlijk is van Vloten gepromoveerd. Op 12 oktober 1932, toen hij dus volop in het mycologische werk zat, doceerde hij en hij deed dat allicht op een onderzoek van een boomziekte en wel van de douglas: de „Rhabdocline Pseudotsugae Sydow.” En als we zijn publikaties van meer dan 50 titels nagaan, dan zien we daar tot op de huidige dag de mycologie in overheersen. Door zijn directeurschap van het Bosbouwproefstation kwam hij uit de aard der zaak ook op velerlei ander terrein en deze veralgemening van taak heeft hem wonderwel gelegen. Vooral ook de veredeling trok zijn aandacht, daar wij in ons land op dat gebied ver achter waren en er zoveel meer valt te bereiken. Zeer juist was zijn streven het proefstation „all-round” te maken. We hebben een klein land met bovendien relatief weinig bos, het is dus zaak alles sterk te coördineren en een intensieve samenwerking te bevorderen. Dat kan het beste op één instituut. Steeds liggen hier weer adders onder het gras, die dit streven dreigen te verstoren. Van Vloten heeft in dezen veel bereikt, hoewel de moeilijkheden aanvankelijk onoverkomenlijk leken.

Voor deze eenheid, het samenbundelen van bosbouwkundige gedachten en het bosbouwkundige studeren en werken, was het ook wel zeer nodig organisatorisch buiten het eigen werk, en dus ook buiten het proefstation, georiënteerd te blijven en levendig aan een en ander deel te nemen. Dat nu heeft van Vloten zoveel als mogelijk was en volijverig nagestreefd. Mijn oudste herinnering aan hem houdt ook al verband met organisatie. Mijn gedachten gaan daarbij terug naar de dag waarop ik hem de voorzittershamer van de Candidaat Houtvesters Vereniging, nu de Wageningse Studenten Bosbouw Vereniging, overreikte. Later ontmoeten wij hem in de Phytopathologische Vereniging. Daarna, in 1924, zien we hem het eerst vermeld als gast van onze Nederlandse Bosbouw Vereniging. Hij hield toen een inleiding over „Onderzoekingen naar het verband tusschen kegelgewicht, zaadgewicht en aantal zaden bij kegels van eenzelfde groven den.” Op 26 mei 1925 werd hij lid, van 1933—1938 was hij ondervoorzitter en daarna maakte hij als voorzitter de moeilijke jaren mee van 1942—1947. Ook in allerlei commissies van onze vereniging — zie de overzichten in het 50-jarig jubileumnummer van ons tijdschrift van oktober 1960 — was hij jarenlang een toegewijd lid.

Buiten dit verband vinden we hem door zijn werk in allerlei met de bosbouw verband houdende organisaties terug, zoals het Iepencomité, de Nationale Populieren Commissie, de W.H.G., de Stichting Verbetering Houtopstanden, de N.A.K.B., de C.O.R.B. — Commissie Onderzoek Rationalisatie Bosbouw. Ook in het internationaal contact, dat steeds door van Vloten als zeer waardevol werd aangeslagen, zien we hem vooral intensief werkzaam in de I.U.F.R.O. — de organisatie van bosbouwproefstations — waarin hij als ondervoorzitter een zeer actief aandeel heeft, alsook in de Internationale Populieren Commissie, soms in de C.E.A. en de F.A.O. Veel heeft hij in het buitenland vertoefd op congressen en voor studiereizen. In deze en andere organisatorische contacten is hij een geziene figuur met zijn wellevende voorkomendheid.

Naast zijn wetenschappelijk en organisatorisch werk voor de bosbouw,

was de praktijk hem niet vreemd. De moeilijke taak van een bouseigenaar leerde hij al kennen door het veldwerk van zijn vader. Maar na diens overlijden in 1925 was hij zelf bouseigenaar en dus belanghebbende bij een goede bosbouw. Toen de bouseigenaren zich na de oorlog gingen organiseren — 1 augustus 1947 — nam hij, tezamen met van Beresteyn en Oudemans, het initiatief tot de oprichting van de Nederlandse Vereniging van Bouseigenaren. In latere jaren is hij daar korte tijd voorzitter van geweest en thans is hij nog penningmeester en lid van het Dagelijks Bestuur. Als zodanig is hij ook afgevaardigde in het Bosschap en was daarin van verscheidene commissies lid, nadat hij, vóórdat deze organisatie zelfstandig werd, al optrad in de Hoofdafdeling Bosbouw van de Stichting voor de Landbouw.

Het is goed even bij deze mijlpaal van dit werkzame leven stil te staan, ofschoon dit leven naar wij hopen en vertrouwen nog vele jaren met dezelfde belangstelling voor het bos en de bosbouw zal mogen duren. Veel van het gedane werk wordt nu nog voortgezet, maar straks, wonende bij zijn eigen bos, zonder de beslommeringen van een instituut, blijft van Vloten ongetwijfeld voor ons de vriendelijke, gastvrije bosbouwer, zoals hij dat was thuis en op het proefstation. Wij wensen hem nog vele jaren de voldoening van het achter hem liggende werk met het blijvende resultaat van zijn geschriften en bovenal van de Stichting Bosbouwproefstation „De Dorschkamp.” Ik voor mij prijs mij gelukkig hem, mijn hoofdredacteur, hier te hebben mogen eren.

F. W. Burger.